

TEXTY K ROZJÍMÁNÍ NA TÝDEN

28. 03. 2022 - 03. 04. 2022

motto týdne:

„ Každé království vnitřně rozdělené, zpustne.“

PONDĚLÍ 28. 03. sv. Štěpána Hardinga, opata

Iz 65,17-21; Žl 30,2+4.5-6.11-12a+13b Komentář: **Jan 4,43-54**

Uzdravení syna královského úředníka mělo za následek to, že uvěřil nejen on, ale všichni v jeho domě. Dokážu se rozdělit o radost, kterou mi víra přináší?

ÚTERÝ 29. 03. blah. Bertolda, vojáka a poustevníka

Iz 65,17-21; Žl 30,2+4.5-6.11-12a+13b Komentář: **Jan 4,43-54**

Skoro čtyřicet let byl tento nemocný ponechán sám sobě. Dle svých slov neměl nikoho, kdo by mu pomohl. A „pravověrní“ dokážou jen kritizovat, že mu Pán pomohl právě v sobotu...

STŘEDA 30. 03. sv. Jana Klimaka, opata

Iz 65,17-21; Žl 30,2+4.5-6.11-12a+13b Komentář: **Jan 4,43-54**

Jako Ježíš zdůrazňuje svou jednotu s Otcem, podobně mám mít i já důvěrný vztah k Bohu. Ostatně: on si přeje být činný ve světě skrze mne.

ČTVRTEK 31. 03. sv. Balbíny, mučednice

Iz 65,17-21; Žl 30,2+4.5-6.11-12a+13b Komentář: **Jan 4,43-54**

Svědectví o Ježíšovi, právě na základě toho, co vykonal, je mým úkolem. Kéž při mém skromném snažení zažiji něco z krásy důvěrného vztahu, který On má se svým Otcem! Zkusím to s přispěním Ducha svatého...

PÁTEK 01. 04. sv. Marie Egyptské, poustevnice

Iz 65,17-21; Žl 30,2+4.5-6.11-12a+13b Komentář: **Jan 4,43-54**

Předsudky a falešné představy jsou i dnes překážkou víry. Pronásledování a nepochopení, které náš Pán zažil sám na sobě, přetrvává totiž i dnes...

SOBOTA 02. 04. sv. Františka z Paoly, poustevníka

Iz 65,17-21; Žl 30,2+4.5-6.11-12a+13b Komentář: **Jan 4,43-54**

Znalci Písem zkoumali, odkud mesiáš přijde, ale přes tolik znamení nebyli ochotni uvěřit. Dnes máme mnoho vědomostí, ale srdce můžeme mít podobně uzavřené.

5. neděle postní - Cyklus C 03. 04. 2022

Prožíváme postní dobu, vzácný čas obnovy naší víry. Před očima nemáme asketická cvičení, ale klíčové události ze života našeho Spasitele. Nejednou v evangeliích Ježíš upozorňuje, že Tóra, Zákon, přikázání nejsou nástrojem smrti pro každého, kdo je neplní, ale měřítkem, které učí člověka vidět svět Božíma očima. Můžeme se dnes modlit za tyto „Boží oči“ i pro nás a naše společenství.

1. ČTENÍ

Kniha proroka Izaiáše je složena z více částí, které vznikly v různých historických situacích. Náš text patří do období babylonského zajetí (586–539 př. Kr.), kdy lid zlomený zajetím a vzdáleností od domova přestal doufat, že se vrátí.

Ale Bůh připomíná události přejití Rákosového moře, když je vyváděl z Egypta. Stejně bude jednat i dnes.

Iz 43,16-21

Tak praví Hospodin, který vytvořil v moři cestu, v mohutných vodách stezku, který vyvedl vozy i koně, vojsko i silné reky; všichni spolu leží, již nevstanou, jako knot zhasli, dohořeli. „Nevzpomínejte na věci minulé, nedbejte na to, co se dávno stalo! Hle, já dělám věci nové, teď již vzcházejí, což to neznáte?

Cestu vytvořím na poušti a reky na neschůdných místech. Divoká zvěř mě oslaví, šakalové a pštrosi, že jsem dal vodu na poušti, reky na neschůdných místech, abych napojil svůj lid, svého vyvoleného. Ten lid jsem stvořil pro sebe, bude hlásat mou chválu.“

ŽALM 126

Tento žalm je přímou reakcí na první čtení. Také vzpomíná na události babylonského zajetí. I zde zaznívá životní zkušenost s Bohem, který zachraňuje.

Odpověď: Velkou věc s námi udělal Hospodin, naplnila nás radost.

Když Hospodin přiváděl síónské zajatce, – byli jsme jako ve snách.

– Tehdy byla naše ústa plná smíchu – a náš jazyk plný jáсотu.

Tehdy se říkalo mezi pohany: – „Velkou věc s nimi udělal Hospodin!“

– Ano, velkou věc s námi udělal Hospodin, – naplnila nás radost.

Hospodine, změň náš osud, – jako se mění údolí na jihu země.

– Kdo sejí v slzách, – žnout budou s jáсотem.

Vycházejí s pláčem, – když nesou semeno k setí: – přijdou však s jáсотem

– a přinesou své snopy.

2. ČTENÍ

Svatý Pavel naráží na hlasatele evangelia, kteří ovšem požadují, aby noví křesťané plnili všechny příkazy Mojžíšova zákona, především obřízku. Protože v originále je zde užít expresivní výraz, lze tušit, že Pavel ukazuje, jak marné je stavět pouze na plnění příkazů.

Flp 3,8-14

Bratři! Všecko považuji za škodu ve srovnání s oním nesmírně cenným poznáním Krista Ježíše, svého Pána. Pro něj jsem se toho všeho zřekl a považuji to za bezcenný brak, abych mohl získat Krista a byl s ním spojen; nemám přece vlastní

spravedlnost, která se získá zachováváním Zákona, ale tu, která se dává tomu, kdo věří v Krista, totiž tu, která přichází od Boha a spočívá na víře. Tak na sobě poznám Krista i moc jeho zmrtvýchvstání a účast v jeho utrpení; a protože umřel on, i já mu chci být v tom podobný. Potom, jak doufám, dosáhnu i vzkříšení z mrtvých. Tím neříkám, že už bych toho dosáhl nebo že už jsem dokonalý; ale ze všech sil se snažím to uchvátit, protože i mne samého uchvátil Kristus Ježíš. Bratři, já si nenamlouvám, že už jsem to uchvátil. Ale o jedno mi jde: nedbám na to, co je za mnou, ale ženu se k tomu, co je přede mnou. Běžím k cíli za vítěznou nebeskou odměnou, ke které nás Bůh povolal skrze Krista Ježíše.

EVANGELIUM

Text o cizoložné ženě mnohé nejstarší rukopisy neobsahují. Jde tedy zřejmě o literární vsuvku. Některé rukopisy obsahují doplněk: „vytráceli se, jeden po druhém, zahanbeni ve svědomí“. Ač jde o vsuvku, je text součástí posvátného celku Bible. Proč přivedli farizeové ženu za Ježíšem? Nejde jim o hříšnici, ale o plnění litery Zákona!

Jan 8,1-11

Ježíš odešel na Olivovou horu. Ale brzo ráno se zase objevil v chrámě a všechen lid přicházel k němu. On se posadil a učil je. Tu k němu učitelé Zákona a farizeové přivedli ženu přistíženou při cizoložství. Postavili ji doprostřed a řekli mu: „Mistře, tato žena byla dopadena v cizoložství při činu. Mojžíš nám v Zákoně nařídil takové ženy ukamenovat. Co říkáš ty?“

Tou otázkou ho chtěli přivést do úzkých, aby ho měli z čeho obžalovat. Ježíš se však sehnul a psal prstem na zem. Když na něj nepřestávali dotírat otázkami, vzpřímil se a řekl jim: „Kdo z vás je bez hříchu, ať po ní hodí kamenem první!“ A sehnul se opět a psal na zem. Když to uslyšeli, jeden za druhým se vytráceli, starší napřed, až zůstal on sám a žena před ním. Ježíš se vzpřímil a řekl jí: „Ženo, kam se poděli? Nikdo tě neodsoudil?“ Odpověděla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš!“

K ZAMYŠLENÍ

Dnes již nevíme, zda bylo reálné v době Ježíšově skutečně odsoudit cizoložnou ženu ke kamenování a zabít ji. Ale Zákon to opravdu říká. Farizeové ani tolik nechtěli usvědčit ženu jako Ježíše. Chtěli ho „doběhnout“ v situaci, kdy by měl buď podpořit plnění Božího zákona, anebo ho popřít. Tím by dokázal, že není od Boha, vždyť Boží Zákon přeci nelze popřít! Ježíš mlčí. S některými lidmi nelze vést diskuse, lze je pouze usvědčit z pokrytectví. Bohu nejde o smrt hříšníka, ale aby se obrátil a žil. Ježíšovi jde nejen o ženu, ale i o žalobce, kteří potřebují pochopit, že jednají podle tvrdého srdce.